

>>

איתן מזרחי
מא"ז דרום

אנחנו צריכים
לסיים עבודתם
של שישה בני
אדם. במילים של
האוצר – לצמצם
את המנגנון
הציבורי. איך
עומדים בזה?

עוזר. הוא בחו"ל כבר שנים, נעלם. לא בקשר. מתפרנסת מחצי משרה בסך הכול, כמזכירה. עושה עבודות נוספות כמניקוריסטית במספרה, כדי להשלים הכנסה. הילדים חשובים לה. היא תעשה הכול כדי שיהיה להם מה שיש לחבריהם. מה שהם צריכים. בינתיים היא מצליחה. בקושי. אני מסתכל על החברים. הם המומים. הם שנים בארגון ולא ידעו הכול. קשה להם לעכל, להתמודד. נראה לי שכולם היו שמחים להיות במקום אחר. אין סיכוי שהם יפטרו אותה. שר האוצר, אתה שומע?

נכנס חיים. עבד משרה מלאה. איש אחזקה. לפני שנה חטף התקף לב וירד לחצי משרה. לא ממש עובד. בדק יציאה לפנסיה מטעמי בריאות. לא אישרו לו. יפית חוששת שאם יפטר יחטוף עוד התקף וימות. כמעט מתחנן בפנינו. איש יוצא עדות המזרח. מראה מכובד, יפה. אני מדמיין אותו לפני שנים עם המשפחה, במרכז. נותנים לו כבוד, מגישים לו קפה. הוא מאושר. עכשיו, כאן, עדיין רואים את שרידי כבודו. הוא נלחם, מתחנן, לוחץ, מדבר אל הרגש שלנו, לא מוותר. כמו שנתפס על מהירות וידוע שזה הרגע להתחנן וללחוץ על השוטר, אחר כך יאלץ לשלם קנס כבד. הוא לא מרגיש שנסע במהירות מופרזת. אולי רק הלב שלו. חברי הוועדה, מי ייקח את זה על עצמו? אני מסתכל עליהם. אף אחד. מה יהיה? אין איזה פטנט אחר לפטר אנשים?

נכנסת מרב. אני פותח עם הפתיחה הרגילה, שאנחנו מצטערים, הארגון נוהל אמנם באופן מאחז ותקין, אבל החליטו להפחית את ההקצבות. מנסה לגונן למען חברי הוועדה. צעירה, בת 24. באה מהצפון. עומדת להתחתן. עבודתה המסודרת הביאה אותה ואת בן זוגה להחלטה להתחתן ולהתחייב על דירה. יפית אומרת שהיא מעולה. עושה עבודה של שני אנשים. מספרת כמה היא אוהבת את העבודה, תמיד נשארת יותר ועושה יותר. מנסה להיות מאופקת. לא מצליחה. לא מוכנה לבכות לפנינו. יוצאת. אני רואה על הפנים של חברי הוועדה, שקשה להם, אבל היא תסתדר. היא צעירה. היא תצליח.

די, הם לא יכולים, חברי הוועדה, הם רוצים הפסקה. בהפסקה אולי נדבר עם ראש העיר, אולי הוא יחזיר להם חלק מהתקציב. ראש העיר אולי כן, אבל הגזבר והחשב המלווה בטוח שלא. ממשיכים.

נכנס יורי. עובד שלוש שנים בארגון. איש גאה מאוד. לא מדבר אל הרגש. עושה את העבודה לשביעות רצון. לא רוצה לעזוב. למעשה צריך עוד אנשים אצלו, אבל הוא מסתדר, משקיע. לא מוותר. מגיע מוקדם והולך מאוחר. הלקוחות אוהבים אותו. באזור שלו רובם עולים חדשים. שני ילדים. האישה עובדת מעת לעת.

נכנס דני. איש חרדי. שישה ילדים. עבד פעם בעירייה. פיטרו אותו. עכשיו הוא כאן. שש שנים. הוא מבין אותנו. מבין שאין ברירה. מבין את תפקידו. נראה לי שהוא לא מבין את עצמו ומצבו. אולי הוא מאמין שהכול מהשמים.

עיר בדרום. יושבים שישה אנשים. צריכים להחליט. זהו, יש פחות כסף בארגון, פחות הקצבות, פחות הכנסות מלקוחות. חייבים לצמצם. שישה נציגים. קוראים לנו חברי הנהלה. אנחנו חייבים לקחת אחריות והחלטה. צריכים לסיים את עבודתם של שישה בני אדם או במילים של האוצר – לצמצם את המנגנון הציבורי. לפטר אותם. לפטר אותם מפרנסתם, מכבודם, ממטה לחמם, ואולי ממשפחתם. היום הם משלמים את המחיר של המנגנון הציבורי המנופח. שישה נציגים. איגור, פעיל ציבור וותיק, עולה מרוסיה, מתפרנס ממכבסה פעילה בעיר. אדם מסור, אחד שאיכפת לו מכל עניין, העובדה שמאז ומתמיד הוא בארגון נותנת לו את הבכורה. יעל, פעילת ציבור מנעמ"ת, אישה נעימה ושקולה, רגישה מאוד לחלשים. תמיד מבקשת לבדוק שוב את העובדות, עובדת בהסתדרות. רינה, עובדת ותיקה בעירייה, חביבת ראש העיר. אומרת תמיד את מה שחושבת, לא חוששת. אברהם, פנסיונר של בזק, משמש כנציג ציבור בבתי המשפט ליחסי עבודה. המנהלת של הארגון, יפית, רצינית, איכותית, כבר ציינו אותה בארגון כמנהלת מצטיינת. אפשר לסמוך עליה. סיפרה לי לפני כמה ימים, בדמעות, שקשה לה, היא כבר לילות לא ישנה. לא מסוגלת לגבש, להמליץ את מי לשלוח הביתה. ואני, האיש מבחוץ. לא מהעיר. הבקשה הראשונה ממני היא לנהל את השימועים. הם תושבי העיר. כאן כולם מכירים את כולם. לא נעים להם. העיר היא עירית פיתוח שגדלה והפכה לעיר. כאן כולם ותיקים. עוד זוכרים את יפית כילדה מוכשרת, כאן לכל אחד יש קשר עם האחר, קשר של שכנים. אפשר להבין מדוע הם מבקשים ממני לנהל את השימועים.

ידעתי שיהיה קשה, אבל לא עד כמה

ידעתי לאיזו פגישה אני מגיע, ידעתי שיהיה קשה, אבל לא ידעתי עד כמה. אני מנוסה, כבר עשיתי עם אחרים כמה תכניות הבראה. תמיד היה קשה, אבל הייתה תקווה לאנשים. גם מי שעזב לא ראה בזה סוף העולם. ובכלל לא נזרקו לשוק כל כך הרבה אנשים. הרגשה שכל החלטה היא הרת גורל לאדם, למשפחתו. איזה משא כבד. נכנס משה, מבוגר, כבר שנים לא תורם מספיק לארגון. הציעו לו פרישה מוקדמת, הוא סירב. הוא מגיע עם עורך דין. לא זכור לי שאנשים מגיעים עם עורך דין. וואההו, זה קל, מהר מאוד הוא מסכים לקבל פרישה מוקדמת. התנאים טובים יותר. אנחנו מסכימים. אנחת רווחה. נכנסת שולה, אם חד-הורית. נגמרו החיים הקלים. עובדת שעושה את עבודתה. לא תקבל עובד מצטיין, אבל עושה את העבודה לשביעות רצון הממונים, כמו שכותבים במכתבי ההמלצה. היא מנסה להיות מאופקת. לא מצליחה. היא בוכה. כולם באלם. כוס מים עזרת לה להמשיך ולספר בבכי שקט. היא לבד, עברה לדרום כי רק כאן חשבה שתוכל להתמודד עם החיים. לשכור בית כפי יכולתה, לפרנס את בנה וילדתה הקטנים. לא, הבעל לא